

[Ole Bjørn Kraft.]

ærede medlem det som nærmest forbryderisk af Danmark at have et atomforsvar, når det ærede medlem ikke siger et ord om den kommunistiske trussel om et atomangreb og ikke et ord om den situation, der i virkeligheden foreligger. Man må spørge, hvorfor det ærede medlem har udmeldt sig af det kommunistiske parti. Der synes ikke at være megen forandring i hans hele argumentation. Jeg siger det, for at hele den falske måde, hvorpå det ærede medlem opstiller disse tal, en gang imellem må blive understreget under forhandlingerne her.

Jeg synes i det store og hele, at den højtærede forsvarsminister gav en redelig fremstilling — og andet venter jeg ikke af den højtærede minister — af, hvad der er gået forud under forsvarsudvalgets drøftelser. Det er helt rigtigt, som den højtærede minister understregede, at der ikke var tale om et godkendt forlig, bl. a. af den grund at vi ventede besked fra NATO. Jeg er også helt enig, når det af ministerens tale fremgik, at der derimod — og det er noget, jeg lægger vægt på — i udvalget var tilvejebragt et fælles grundlag for forsvarrets styrke og opbygning imellem socialdemokratiet, venstre og det konservative folkeparti, et grundlag, der, synes jeg, adskiller sig stærkt fra det forslag, ministeren nu har fremsat. Man behøver blot at nævne ordet tjenestetid for at se den helt afgørende forskel mellem de to forslag med hensyn til beredskabets opbygning.

Jeg vil gerne takke ministeren, fordi han indrømmede, at de tal, der er anført med hensyn til, som jeg sagde under forhandlingerne forleden dag, de langtidshvervede, de 4 000, og midlerne dertil, 50 mill. kr., er ganske usikre. Jeg har opfattet det på den måde, at ministeren i virkeligheden erkendte, at de 50 mill. kr. under alle omstændigheder burde være lagt til de 985 mill. kr.; så var vi kommet op over milliarder til 1 035 mill. kr.

Jeg er også glad for, at ministeren fik tid til at understrege, at der til vort beredskab var knyttet supplerende styrker. I det hele taget måtte man bedømme beredskabet ikke blot efter antallet af mænd, men efter flyvevåbenets størrelse og styrke, flådens størrelse og styrke og alt, hvad der knytter sig til selve opbygningen.

Vedrørende beløbsrammen argumenterede ministeren jo ærlig talt mere mod Berlingske Tidende end mod, hvad der blev sagt her i fredags. Så vidt mig bekendt har den pågældende journalist ikke sæde her i tinget og er altså ikke i stand til at optage en debat med ministeren. Jeg synes i det hele taget, at ministeren måske beskæftigede sig lovlig meget med udenværkerne i spørgsmålet og med polemik mod, hvad der skete i 1957, i stedet for at føre et stærkere forsvar for det forslag, han har fremsat. Jeg synes ikke, ministeren har ret i, at der er så stor afstand mellem det beløb, som Berlingske Tidende nævnte forsvaret skulle koste, og det beløb, ministeren i 1957 nåede frem til. Det er rigtigt, at forslaget i 1957, som altså ikke var et godkendt forlig, men et grundlag, vi var blevet enige om, betød en svækkelse i forhold til den eksisterende tilstand, det vil jeg ikke bestride. Det var betingelsen for at nå frem til en overenskomst. Men — og det er noget meget væsentligt — vi vidste, hvilke styrker det drejede sig om, vi vidste, at det byggede på en modificeret skitse udarbejdet af de sagkyndige, således at vi havde en ganske klar forestilling om, hvad det var, vi gik ind til. Jeg mener stadig væk, at man på basis af denne skitse og denne opgørelse må sige, at den ordning, vi da beskæftigede os med, var af betydelig større effektivitet end det nu fremsatte forslag.

Ministeren gjorde en bemærkning om, at jeg havde beskæftiget mig med de sociale udgifter. Jeg gjorde det i en ganske bestemt sammenhæng, idet jeg citerede, hvad daværende statsminister Hans Hedtoft havde sagt om de sociale udgifter, nemlig at dem måtte man måske også ofre noget på. Men så trøstede jeg mig med at sige, at det har ikke været nødvendigt. Min hovedbetragtning var netop, at vi havde haft råd til disse sociale udgifter, men at vi ikke syntes at have haft råd til, hvad jeg mener vi har, en forøgelse af forsvarsudgifterne. Så ministeren skulle ikke have kastet denne lille mistanke over min udtalelse.

Når mit parti og jeg i dag mener, at hjemmeværnet bør med ind i vore overvejelser, er det, fordi der nu foreligger et forslag af en anden karakter end det, vi havde i 1957, med opbygningen af lokalforsvar, og ikke mindst fordi vi mener, at